

R O Z H O D N U T I E

Odvolací disciplinárny senát zložený z predsedu senátu JUDr. Stanislava Libanta a sudcov JUDr. Evy Behranovej, JUDr. Karola Poslucha, JUDr. Ivana Kochanského a JUDr. Jozefa Švarca, v disciplinárnej veci vedenej proti **N. E.**, o náhradu trov právneho zastúpenia uplatnených JUDr. O. O., advokátom v súvislosti s disciplinárnym konaním, o odvolaní JUDr. O. O., advokáta, so sídlom O.za N. E., zomrelú dňa X., proti rozhodnutiu Disciplinárneho senátu zo dňa 20. marca 2017 sp. zn. 5Ds 5/2016 na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28. septembra 2017, v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov a s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov a § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie JUDr. O. O., podané proti rozhodnutiu Disciplinárneho senátu zo dňa 20. marca 2017 sp. zn. 5 Ds 5/2016,

z a m i e t a,

pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

Disciplinárny senát napadnutým rozhodnutím nepriznal voči štátu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.113,82 eura, ktoré uplatnil JUDr. O. O. , advokát v súvislosti s disciplinárnym konaním vedeným proti N. E., vtom čase sudkyňi Krajského súdu v R. na základe návrhu na začatie disciplinárneho konania podaného predsedníčkou Krajského súdu v R. dňa 15.júla 2008.

V odôvodnení svojho rozhodnutia Disciplinárny senát konštatoval, že rozhodnutím sp. zn. 1 Ds 9/2008 zo dňa 08. júla 2009 v disciplinárnej veci vedenej proti N. E., v tom čase sudkyňi Krajského súdu v R., zastúpenej advokátom JUDr. O. O., rozhodol, že sudkyňa N. E. sa uznáva vinnou zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) v spojení s ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacích a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) na skutkovom základe, že 1) v pridelenej veci vedenej na Krajskom súde v R. pod sp. zn. 6Co/165/2005 neumožnila na pojednávaní dňa 14. júna 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania, 2) v pridelenej veci vedenej na Krajskom súde v R. pod sp. zn. 6Co/262/2006 opätovne neumožnila na pojednávaní dňa 11. októbra 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania, za čo jej bolo uložené podľa ustanovenia §117 ods. 5 písm. a) Zákona o sudcoch disciplinárne opatrenie - preloženie sudkyne na súd nižšieho stupňa.

Rozhodnutím (bývalého) Odvolacieho disciplinárneho súdu zo dňa 07. júna 2010, sp. zn. 2 Dso 7/2009, boli odvolania sudkyne N. E. a predsedníčky Krajského súdu v R. podané proti uvedenému rozhodnutiu zamietnuté.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. II. ÚS 140/2011-45 zo dňa 16.6.2011 rozhodol, že základné právo N. E. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 2 Dso 7/2009 zo dňa 07. júna 2010 bolo porušené, pričom dotknuté rozhodnutie bolo zároveň zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie.

Odvolací disciplinárny senát rozhodnutím sp. zn. 2 Dso 2/2014 zo dňa 11. marca 2015 disciplinárne konanie vedené proti N. E., v tom čase sudkyňi Okresného súdu E., zastavil. Dôvodom zastavenia disciplinárneho konania bola skutočnosť, že pred začatím odvolacieho

disciplinárneho konania, predseda Krajského súdu v R. vzal v celom rozsahu späť návrh na začatie disciplinárneho konania podaný dňa 15. júla 2008.

V dôvodoch svojho rozhodnutia prvostupňový disciplinárny senát konštatoval, že dňa 30. marca 2015 bola Najvyššiemu súdu SR k sp. zn. 2 Dso 2/2014 doručená žiadosť o pokračovanie vo veci podaná advokátom JUDr. O. O., právnym zástupcom N. E., v ktorej uviedol, že sudkyňu N. E. zastupoval ako bývalú kolegyňu bez nároku na zaplatenie preddavku na zastupovanie, veriac, že v konečnom rozhodnutí bude oslobodená, a teda trovy právneho zastúpenia zaplatí ten, kto disciplinárne konanie inicioval. Žiadal preto, aby súd v konaní pokračoval a N. E. oslobodil. V prílohe zaslal vyčíslenie trov právneho zastúpenia zo dňa 20. marca 2015 vo výške 1.113,82 eur s DPH, ktoré súčasne žiadal priznať.

Podaním JUDr. O. O. doručeným k sp. zn. 2 Dso 2/2014 dňa 10. novembra 2016 označeným ako „Uplatnenie trov konania po nevohej N. E.“ advokát JUDr. O. O. opätovne poukázal na rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu zo dňa 11. marca 2015, ktorým bolo disciplinárne konanie proti sudkyňi N. E. zastavené a súčasne poukázal na ním uplatnené trovy právneho zastúpenia podaním zo dňa 20. marca 2015, ktorému doposiaľ priznané neboli. V podaní uviedol, že o trovách možno rozhodnúť aj po smrti bývalej sudkyne Krajského súdu v R., ktorá po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 140/2011-45 bola naspäť zaradená do stavu sudcov Krajského súdu v R..

Prvostupňový disciplinárny senát napadnuté rozhodnutie vecne odôvodnil tým, že disciplinárne konanie proti sudkyňi N. E. bolo rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu na začatie disciplinárneho konania, čím odpadol dôvod konania, nakoľko disciplinárne konanie sa začína a môže byť vedené iba na návrh.

Právna úprava trov konania v Trestnom poriadku, ktorého subsidiárne použitie na disciplinárne konanie vyplýva zo Zákona o sudcoch vychádza zo zásady, že každý znáša vlastné trovy konania, pričom štát znáša iba tie trovy konania, o ktorých to výslovne zákon ustanovuje, teda od štátu je možné požadovať iba náhradu v zákone ustanovených trov konania. Náhrada trov právneho zastúpenia, ktorá bola uplatnená v tomto konaní, je však z takejto náhrady výslovne vylúčená, keďže štát neznáša vlastné trovy disciplinárne stíhaného sudcu a ani výdavky spojené so zvolením obhajcu. Zákon o sudcoch síce priznáva sudcovi nárok na náhradu trov účelne vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním, avšak iba v prípade, ak disciplinárny senát sudcu oslobodil, k čomu v predmetnej veci nedošlo, keďže disciplinárne konanie bolo zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu na jeho začatie.

Právne svoje rozhodnutie prvostupňový disciplinárny senát odôvodnil poukazom na ustanovenia § 150 ods. 2, § 120 ods. 1, § 129 ods. 5 Zákona o sudcoch, § 553 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalšom texte „Trestný poriadok“).

Rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu napadol odvolaním JUDr. O. O., advokát – ako uviedol v záhlaví odvolania „za N. E., zomrelú dňa X.“ a domáhal sa, aby odvolací disciplinárny senát napadnuté rozhodnutie zmenil a priznal mu náhradu trov konania tak, ako boli uplatnené dňa 20.03.2015 vo výške 1.113,82 eura v lehote 15 dní na účet vedený v L. P., a.s..

Odvolanie odôvodnil tým, že právna konštrukcia odkazujúca pri rozhodovaní o trovách konania na ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku je výsledkom nepochopenia a absolútne nesprávneho výkladu ustanovenia § 150 ods. 2 Zákona o sudcoch.

Ak je rozhodnuté, že sa sudca oslobodzuje, trovy konania (náklady na uplatnenie svojho práva) sa mu priznajú. Po späťvzatí návrhu nebol sudca uznaný vinným, a teda následok takéhoto postupu „žalobcu“ má ten istý hmotnoprávny následok ako rozhodnutie o oslobodení. Sudkyňa N. E. sa nedopustila žiadneho disciplinárneho previnenia či priestupku. Aj disciplinárne stíhaný sudca má Ústavou Slovenskej republiky zaručené právo byť zastupovaný advokátom. Napadnuté rozhodnutie je motivované zlým úmyslom, je rigorózne, nepresvedčivé a nespravodlivé a je v rozpore s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.06.2011 sp. zn. II ÚS 140/2011-45, pričom nepochopiteľne podporuje porušenie práv. Podľa odvolateľa má späťvzatie návrhu rovnaký hmotnoprávny následok ako oslobodenie, bez návrhu nemožno konať, a teda ani oslobodiť. Odvolateľ poukázal aj na skutočnosť, že podanie advokáta po zastavení konania je úkon, ktorý nemá odklad, a ktorý musel urobiť napriek tomu, že nebolo dedičské konanie začaté, resp. nebolo právoplatne skončené.

Odvolací disciplinárny senát predovšetkým skúmal, či odvolanie bolo podané včas oprávnenou osobou a dospel k záveru, že odvolanie je potrebné zamietnuť, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

Podľa ustanovenia §131 ods. 1 prvá veta Zákona o sudcoch proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa, keď sa rozhodnutie odvolateľovi doručilo.

Podľa ustanovenia §131 ods. 2 Zákona o sudcoch odvolanie môže podať

- a) sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie vedie,
- b) predseda príslušného súdu, ktorý podal návrh na začatie disciplinárneho konania alebo ktorému vec postúpil orgán činný v trestnom konaní,
- c) aj orgán, ktorý návrh podal

Z obsahu spisu vyplynula nesporná skutočnosť, že N. E. zomrela, odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu bolo doručené JUDr. O. O., advokátom disciplinárnemu senátu po smrti N. E..

Podľa § 17 ods. j) Zákona o sudcoch funkcia sudcu zaniká smrťou.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu môže okrem predsedu príslušného súdu, ktorý podal návrh na začatie disciplinárneho konania alebo ktorému vec postúpil orgán činný v trestnom konaní a orgánu, ktorý návrh podal, podať len sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie vedie.

Jedná sa o taxatívne určený okruh osôb, ktoré môžu podať odvolanie, ich okruh preto nie je možné rozšíriť o žiadne ďalšie osoby.

N. E. v čase doručenia odvolania proti napadnutému rozhodnutiu disciplinárnemu senátu JUDr. O. O. (dňa 05.05.2017) už nebola sudkyňou, pretože jej funkcia sudcu zanikla smrťou pred doručením odvolania. Jej osobe preto nie je možné priznať právo podať odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu.

Vzhľadom k uvedenému je potrebné konštatovať, že uvedené odvolanie nemá právne účinky, pretože bolo podané osobou, ktorej zákon v citovanom ustanovení §131 ods. 2 Zákona o sudcoch nedovoľuje odvolanie podať.

V tejto súvislosti poukazuje Odvolací disciplinárny senát aj podporne na ustanovenie § 33b ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého plnomocenstvo zaniká smrťou splnomocniteľa, ak z jeho obsahu nevyplýva niečo iné.

Z plnomocenstva udeleného N. E. ako splnomocniteľkou dňa 14.10.2008 JUDr. O. O., advokátovi nevyplýva žiadna skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že plnomocenstvo, resp. právne účinky plnomocenstva nezanikli smrťou N. E. ako

splnomocniteľky.

V čase doručenia odvolania teda JUDr. O. O. nebol splnomocneným zástupcom N. E., pretože právne účinky plnomocenstva, ktoré mu udelila zanikli, ani jeho osoba teda nepatrila do okruhu osôb, ktorým zákon priznáva oprávnenie podať odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu.

Odvolací disciplinárny senát napokon dodáva, že nárok na náhradu trov konania účelne vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním má len sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie viedlo. Jedná sa teda o nárok sudcu, nie jeho právneho zástupcu, pričom v čase doručenia odvolania sudkyňa, proti ktorej sa disciplinárne konanie viedlo už sudkyňou nebola.

Podľa ustanovenia § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

S poukazom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenie Odvolací disciplinárny senát rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku.

P o u č e n i e :Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 28. septembra 2017

JUDr. Stanislav L i b a n t , v. r.
predseda Odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová